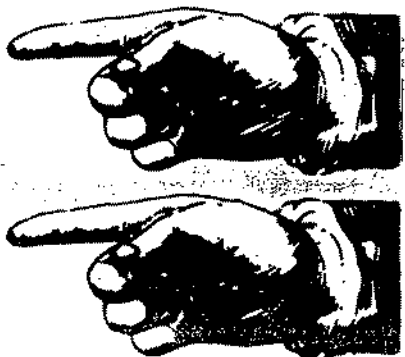

IMAE

ELS NENS I NENES DE 6 A 10-11 ANYS

1. Desenvolupament del cos i canvis biològics
2. Desenvolupament de la intel·ligència, aprenentatges i interessos.
3. Desenvolupament de la personalitat, afectivitat i emocions.
4. Desenvolupament de la sociabilitat, el grup.

1. Desenvolupament del cos i canvis biològics.

Entre els 7 i els 11 anys no hi ha, normalment canvis -
biològics. El creixement del cos és harmònic fins a la -
pubertat.

Entre els 6 i els 12 anys s'enforteixen molt els músculs
la força física es debia.

Es desenvolupa molt la coordinació i la precisió dels me
viments i l'habilitat manual.

El desenvolupament del sistema nerviós central fa que, -
normalment, els nens vagin assolint:

- . la ja esmentada coordinació de moviments: que vol dir
coordinació dels ulls amb la mà o els peus, l'harmonia
dels moviments difícils i complexos, etc..
- . el predomini d'una meitat del cos sobre l'altra: el -
fet que ja siguin dretans o esquerrans, que es ve que
siguin una cesa o l'altra.
- . que sapiguem orientar-se sabent la dreta i l'esquerra.

Els nens i nenes són molt actius, com si
tinguessin necessitat de moure's conti-
nuament.

Es l'exercici que necessiten per desenvu-
lupar força i habilitat.

Cal tenir-ho en compte per contribuir, -
mitjançant jocs de força, de velocitat,
de resistència, de salt, de precisió, de

3.

de traça, etc. al desenvolupament bàsic -
del seu organisme.

Molts jocs tradicionals serveixen a aquest
propòsit: saltar a corda, xarranca, saltar
i parar, etc.

Si cap als 8 anys no tenen ben resolta una
mínima coordinació de moviments, l'ésser -
dretà e esquerrà i l'orientació, pot ser -
convenient preocupar-se'n.

2. Desenvolupament de la intel·ligència, aprenentatges, interesses.

2.1 El pensament lògic concret.

Cap als 7 anys les accions físiques van adquirint un com-
plement d'operacions mentals.

Les operacions mentals dels nens es limiten a coses concre-
tes: a coses que han fet, que han vist, han comprovat e -
poden recordar.

Per això se'n diu operacions lògiques concretes. Són dife-
rents de les operacions lògiques abstractes; els nens no -
més poden operar mentalment amb coses que han experimentat

Els nens no poden pensar sobre coses su-
pesades. Qualsevol raonament que es faci

4.

amb ells ha de partir de l'experiència -
de coses concretes que tenen al davant -
que poden recordar.

Les operacions mentals que fan els nens a l'edat de 8 a 11
anys són les següents:

- . Saben classificar coses en grups diferents (és a dir, sa-
ben establir unes categories lògiques que diferencien unes
coses de les altres i saben agrupar les coses que
s'assemblen).
- . Saben ordenar les coses semblants segons les seves carac-
terístiques físiques; per exemple ordenar de gran a pe-
tit uns quants bastons, poden fer-ho també pel pes, el
velum, la intensitat del color, etc..
- . això vol dir que saben comparar les qualitats dels objec-
tes.
- . També saben comparar quantitats i saben en n'hi ha més -
en n'hi ha menys.
- . Això vol dir que tenen una noció del que és el nombre.

Altres operacions mentals que poden realitzar, sobre el -
món real i concret que poden veure, són:

- . Començar a explicar relacions de causa a efecte entre fe-
nòmens, sempre i quan aquestes relacions no siguin massa
complicades.
- . Saben establir relacions espacials: prop-lluny, dalt-baix
dintre-fera, enmig-al voltant, etc.
- . Això els permet de reconèixer itineraris i saber tornar
per un camí que han fet d'anada (pot semblar estrany pe-

rè , per a un petitè, el camí d'anada a l'escola és diferent del de tornada).

- Saben establir relacions temporals : abans-després (pasat, present, futur), però els costa fer comparacions - massa complicades: recordan el passat i, amb molta feina, conceben l'esdevenir, encara que fragmentàriament.

Per això tenen dificultats per a fer previsions, per a anticipar-se els esdeveniments que encara no han succeït : i si anticipen quelcom, és només amb l'imaginació.

Adeneu-vos que el món mental dels nens - es encara força restringit i que, per aquest motiu, molt sovint no poden entendre del tot algunes de les coses que als grans ens semblen molt evidents.

Es molt important fer-se càrrec que només poden generar idees a partir de coses concretes , a partir de situacions que han viscut .

Amb tot i això, també s'ha de dir que sovint , molt sovint, fan coses sense entendre-les, pel fet que els hi hagin dit els grans en qui confien. Però això no vol dir que sàpiguen perquè ho fan.

Les habilitats intel·lectuals que van desenvolupant-se els permeten d'organitzar-se la seva activitat personal, per ex.:

altres.

Es important vigilar els nens que es retarden en aquests aprenentatges, perquè deixant de banda que el retard pot ésser símptoma d'una deficiència, els provoca sentiments d'inferioritat.

Es molt important fer que s'espavilin, que no s'adormin en falses incapacitats, fent veure que ne en saben.

Això ne és aplicable només a l'aprenentatge de la pròpia cultura siné també a tots els altres aspectes (intel·ligència, biologia etc.).

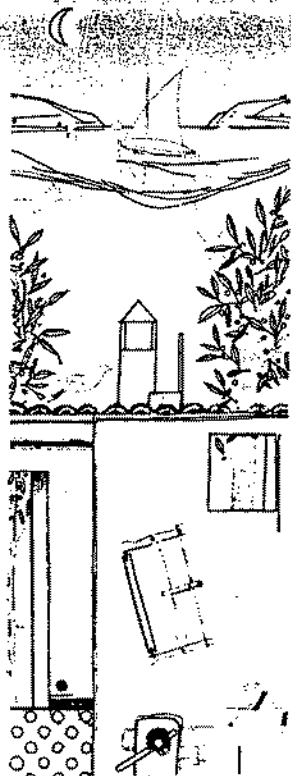

2.3 Jocs, activitats i camps d'interès.

S'interessen per quasi totes les coses d'aquest món, però la seva activitat fonamental és el joc, un joc d'exploració de la realitat.

Entre els interessos d'aquesta edat, són remarcables:

- . jugar amb aigua, serra, fang, fustes, trenca, pedres.
- . realitzar construccions amb aquests elements.
- . construir-se cabanes, racens, amagatalls en jugar a aventures imaginàries.
- . escoltar contes, més o menys reals, més o menys imaginaris, que els donin argument per als seus jocs o treballs.
- . fer representacions sobre contes, imprevisiones, jugar a "famílies", cow-boys, pelis.

.6.

- . fer-se la metxilla i tenir la roba endreçada.
- . ordenar una sèrie d'operacions manuals - per a construir quelcom.
- . saber destriar els materials que necessiten per a una construcció.

Però en canvi, tenen més dificultat per a fer-ho cooperant amb els altres nens. Aquesta dificultat va superant-se a poc a poc i sol ésser ben resolta cap als 9-10 anys.

2.2 L'aprenentatge de la pròpia cultura.

Realitzen els aprenentatges fonamentals de la cultura - del lloc en viuen: aprenen a llegir, escriure, calcular, etc. cada vegada més ràpidament i amb més precisió.

També aprenen a utilitzar els transports públics, a desplaçar-se per la vida, reconeixen carrers i places, horaris i programacions de televisió, normes bàsiques de la vida ciutadana, etc...

Els nens de pagès aprenen a reconèixer i a tractar les - diferents menes d'animals i de vegetals del seu entorn, a utilitzar les eines usuals en el treball domèstic, a conèixer els ritmes estacionals, etc.

Naturalment no tots els nens ho fan al mateix temps ni tan ben fet els uns com els

- . jugar amb nines, "madelmans", figuretes, etc... si pot ésser en escenaris naturals, (terra, herba, aigua, etc.) nois i noies difereixen.
- . córrer, saltar, fer equilibris, amagar-se; nois i noies ho fan de formes diferents.
- . fer petites expedicions per a explorar coses desconegudes i, si pot ser, prohibides, sobretot els nois.
- . dels jocs esportius els agrada, a més a més de competir que hi hagi unes regles i que els animadors diguin quin nes han de ser perquè tothom compleixi igual.
- . als jocs de taula hi juguen, però fiant-se de la bona sort, sense seguir una estratègia lògica.
- . els més grans tenen "hobbies" personals, i comencen a especialitzar-s'hi; els nois tenen "hobbies" més tècnics i les noies més artesans.
- . els jocs, en aquesta edat, són de tres menes:
 - de manipulació, serra i aigua, etc. que suposin habilitat manual.
 - de representació, imitació, imaginació.
 - de competició: i va bé que competeixin (aprenen que hi ha normes i han de posar-se d'acord), però sense premis ni beques; el sol fet de competir ja és una satisfacció i guanyar encara més.

3. Desenvolupament de la personalitat, afectivitat i emocions.

3.1 La imatge de si mateix.

Els nens de 7-8 anys tenen ja establerta una definició en tre el seu "jo" i el món real.

Això pot semblar-nos natural, però hem de pensar que els petits no diferencien gaire entre ells mateixos i les altres persones o coses.

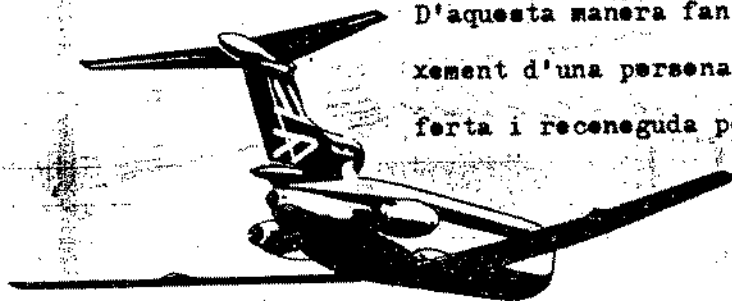
Aquesta diferenciació entre el "jo" i "les altres coses", fa que es reconeguin a si mateixos com a diferents dels altres i que, a pec a pec, vagin afirmant la seva persona litat, que vulguin ésser "ells".

A mesura que es van fent grans, aquesta imatge de si mateix esdevé més i més important. Els nens, des dels 9 anys comencen a tornar-se una mica introvertits, es prenen estones per isolar-se i reflexionar, per a organitzar i judicar les seves experiències.

Els nens donen valor al fet que els grans + els tractin d'una manera personal, diferent de com tracten als altres.

Per això és important que els animadors facin un esforç per reconèixer el que té de característic cada un dels nens.

D'aquesta manera fan una contribució al creixement d'una personalitat ben diferenciada, forta i reconeguda pels altres.

3.2 L'afirmació de si.

L'esforç que fan els nens per a afirmar la seva personalitat, és un esforç encara egocèntric, que no té gaire en compte els altres.

Per això és freqüent que hi hagi conflictes en el grup: cadascú vol fer prevaldre la seva idea.

La resolució dels conflictes demana molt de tacte per part dels animadors. Gairebé mai ningú no té tota la raó.

Aleshores és qüestió d'ensenyar-les a escoltar i sospesar les raons de les altres.

D'aquesta manera van mesurant-se amb la realitat, i això també els ajuda a conformar la seva personalitat.

3.4 Pautes de relació.

L'actitud bàsica de confiança de la qual hem parlat, permet als nens d'aprendre a estimar d'una altra manera.

De petits estimaven possessivament la mare e els pares.

Era un amor egocèntric.

Ara van esdevenint capaçes d'estimar d'una manera més objectiva: d'estimar l'altre perquè s'ho val, no perquè dona satisfaccions.

D'altra banda, els nens van guanyant autonomia personal:

- . poden fer més coses i saben quines els agraden.
- . comencen a saber el que volen (diferent del que desitgen). Comencen a distingir, encara que pel testimoni dels grans, que una cosa és, "desitjar", una altra "tenir el deure de", i una altra "voler".
- . comencen a construir una voluntat que és diferent del desig i que té unes bases en el sentiment moral, en els valors que veuen en les persones que els envolten i en els que impregnen el seu medi ambient.
- . adoneu-vos que van desenvolupant-se uns principis de:
 - estimació gratuïta del altres
 - sentiment del deure, del valor

Són uns principis molt petits, i basats sobretot en el testimoni d'aquelles persones que estimen.

4. Desenvolupament de la sociabilitat, el grup.

4.1 Parlar, escoltar.

Els nens de 7-8 anys estan aprenent a parlar als altres, per fer-se entendre pels companys.

Això no un ha d'estranyar, si us heu fixat com els nens petits parlen sovint tots al mateix temps, de coses diferents i sense escoltar-se els uns als altres.

Els nens de 10-11 anys, que ja han après a parlar per als altres, estan fent l'aprenentatge d'escoltar el que diuen els companys i de comprendre les idees que ells volen comunicar.

Evidentment, no us ha d'estranyar que les converses no pertin enlloc i que les reunions del grup siguin difícils.

però també heu d'entendre que podeu contribuir que els nens facin aquest aprenentatge.

Els nens i nenes parlen per a si mateixes i per a l'Animador, no pels companys.

Igualment, no s'olen escoltar-se els companys i si en canvi l'animador.

Si aquest fa com de "repetidor de TV" els missatges dels uns poden arribar miller - als altres.

4.2 Reciprocitat.

Els nens estan en l'edat d'aprendre a posar-se en el punt de vista del altres, estan descobrint la reciprocitat.

Però això no es fa de cop, sinó que és un pas lent de la "lleï del més fort" a la companyenia.

La companyenia no és encara l'amistat, és un sentiment d'igualtat i de solidaritat, però no té en compte encara el caràcter més personal de les relacions d'amistat.

Es importantíssim ajudar els nens a comprendre que el seu punt de vista no és l'únic, que n'hi han d'altres.

Això no ho aprendran per discursos. Ho -
aprendran fent-ho. I ho faran si en les -
discussions hi ha un clima tranquil, que -
conduueixi al diàleg.

Aconseguir això no és imposar, sinó donar
una base a l'autonomia.

4.3 Les regles del joc.

Els nens comencen a jugar jocs amb regles i reglaments.

I això els planteja el problema de la justícia del regla-
ment: el reglament ha d'ésser igual per a tots i ha de -
servir per a saber qui guanya i qui perd.

Cal pensar-se d'acord per saber quina és la regla que ar-
bitra el joc.

Les regles del joc són la base de l'aprenentatge de les -
normes de la vida en grup: jugar imposa la necessitat de
regles; més tard, s'apliquen regles i normes per a regu-
lar altres problemes de la vida del grup. Això arriba -
cap els 9 anys.

Sevint es comencen els jocs sense regles precises. Les -
regles s'estableixen passada una estona per a solucionar
els conflictes.

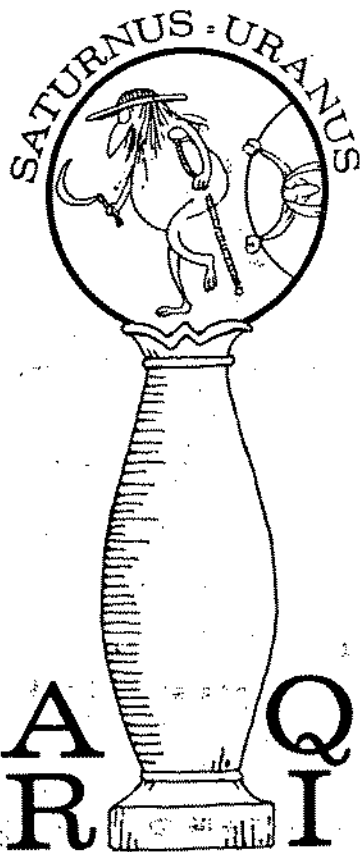
Es a dir, primer fan i després regulen.

En canvi, altres vegades, accepten des del primer moment
les regles que els puguin preposar els grans.

Això mateix és el que succeeix amb les normes de vida -
del grup:

- . Si els animadors fan unes prepestes de normes ben explicades i raonades, els nens tenen tendència a acceptar-les.
- . Però el seu procés intel·lectual normal parteix de l'experiència. De forma que és millor que s'arribi a establir normes després d'haver tingut l'experiència, que s'ha de solucionar tal o qual problema.
- . D'aquesta manera, cada grup va establint de forma força natural les seves normes de convivència, va adoptant un comportament socialitzat, va aprenent a desenvolupar un clima de cooperació.

Les regles del joc són la primera experiència personal que fan els nens de la necessitat que hi hagi normes.

Els problemes que planteja la vida col·lectiva del grup són situacions que no més poden resoldre mitjançant regles i acords concrets que tothom es compromet a complir.

Els animadors tenen una feina a fer en aquest terreny:

.D'una banda utilitzar prudentment la seva autoritat per proposar als nens normes i valors que els serveixin de referència.

.D'altra banda, partir de problemes concrets per ajudar els nens a arribar a acords concrets.

I també fer del diàleg quelcom de normal de la vida del grup. Parlant quan cal.

4.4 La vida del grup.

El grup és, en aquesta edat, un grup en hi ha força problemes de convivència.

I, a més a més, els nens tenen dificultats per a formular-se i explicar quins són els seus problemes col·lectius.

Però ja s'ha apuntat quines són les línies de solució d'aquests problemes:

- Les habituds que els nens ja tenen assolides: ells ja saben que hi ha coses que han de fer-se i d'altres que no. Ho han d'anar aprenent per experiència perquè els grans els ho han dit e impeat.

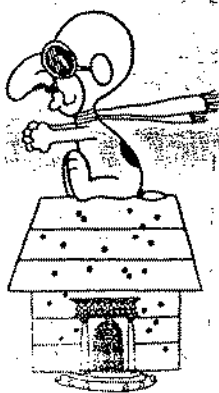
- Uns principis morals basats en l'acord: el joc els ha ensenyat que és imprescindible pensar-se d'acord per a gaudir.

- La presència dels animadors que, d'alguna manera, exigeixen que les situacions conflictives siguin solucionades.

I que siguin solucionades d'acord amb una certa preposta de valors.

Si els nens van vivint i solucionant els seus conflictes d'aquesta manera, al llarg del temps es crea com una tradició del grup, un estil de fer que queda com una adquisició del grup.

Això que s'ha explicat no és igual per als grans que per

als petits:

- . Els de 8 anys tenen poca cohesió, són poc estables i tenen poca capacitat d'organització i cooperació prolongada.
- . En canvi, cap als 9-10 anys ja han fet molts dels aprenentatges que s'han exposat anteriorment i van superant moltes d'aquestes deficiències.

Els animadors poden representar per al grup un paper de continuïtat entre un nen i l'altre.

Com que, en major grau, gaudeixen de la confiança de tots, constitueixen el primer ciment de solidaritat del grup.

Els animadors poden contribuir a clarificar les situacions de conflicte entre els nens basant-se en les capacitats dels nens per a sortir-se'n.

Fent-ho d'aquesta manera, no els treuen les castanyes del foc, sinó que, a més, els fan créixer.

Finalment, els animadors poden representar unes opcions personals i poden fer una proposta al grup, que l'impulsi a caminar per unes vies d'entesa i progrés.

I tampoc no és ben bé igual, per als nois que per les noies. El grup de nois sol ésser més competitiu en les seves activitats i en les relacions interpersonals i presenta més con

flictes interns. El grup de noies és més cooperatiu,
més igualitari.

JF.MD/rev. gener 81